לומו לחם משליך בו' לכל לימורין. שנאמר בהן לך תאכל כגון זה ומדלימעטיך קרא למשריה לך מני למילף טעמא דלי לאו לומו הוה ממינה קרא למעוטיה לימעטיך שאין הקב"ה מקפיד שכך כל בריה ונאמר במנליה לו יהיו כלב לאוזו (שמות יח) לפיכך הקפידה תורה ליתן שכרו וכבד [שכל][ו] הכלב מן העובד כוכבים שהנבלה יאכור לנכרי וטרפה לכלב: **ור"מ.** דנפקא ליה לימור הגאה בשאר לימורים מדפרט בנבילה בשלמא פרט היאר לטרפה לגופיה לימעטיך למיפרט בה היאר משום לאי לאו דפרט בית הוה לאיניש לימסר בהגאה אלא חולין שנשחטו בעזרה דנפקא לן[ח] בהו לימור לכילה מלכתב (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת וחלכת בעריכוך מקום להשיבו חוץ למחנה שכינה שתה וזבח ואוכל ואי אתה זובח ואוכל בקרוב מקום[ט] ומשום לאין מפורש בהן לאו בהגאה בלילה בלימעטיך למילף להו לימור הגאה מהכא והכי משמע לותו שנאמר משום חוץ למחניה שתה משלך לכלב להא מהאי קרא ובשר בשדה טרפה נפקא לן לימור מחניה בגון הושיט העובר את ידו בשעת שחיטה בפרק בהמה המקשה (חולין סח:) אכל יש לך אחר הגאלך משום מחניה ואי אתה משליכו לכלב ואיזה זה זה חולין שנשחטו בעזרה.

חולין שנשחטו בעזרה. לאקיבי בהגאה לאו לתורייתא. בפרק שני דקדושין (דף נח.) אילימא זה ירך לנכרי. ולא מלרכינן ליטול אדם ירך לנכרי ולא גזרינן שמא ילאה ישראל גידה ולא גזרינן שמא ילאה ישראל מכירנו ויולך ויקנה לותה מן הנכרי וכשבור שיטול גידה הוחל ומתחת יד ישראל יצתה ויאכלנה בגידה: **מפני שמקומו ניכר.** אם הוא נטול ואם לאו. שמעינן מינה מיהא דגיד מותר בהגאה וקשיא לכ' תאכלנו לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה[ט] שגם כן קרוין עמה נאלה והכי לך היתר הגאה בלאו דגיד ל"ש נבילה ול"ש כשירה: **הניחא למ"ד יש בגידין.** לאיסור נותן טעם בשר אם נתבשלו עם הבשר אלמא לאו טעם בשר היא הבו ולאו נבילה מיקרו אלא בעלמות להן עץ בעלמא ולא לימתני בכלל נבילה ועץ הוא והתורה חייבה עליו מלי לאיכא למימר. ופלוגתייהו בגיד הנשה(חולין קו.): **ור"ש פוטר.** לגמרי. מבהמה טמאה פטור דקסבר אין בגידין בנותן טעם בשר ומגיד נמי פטור לכי אזהריה רחמנא לגיד היכא דבשרה מותר להיינו בהמה טהורה להכי משמע גיד לא תאכל הא בשר אכול אבל טמאה לא אזהיר על גידה והכי מפרשי לה בגיד הנשה(שם קח.). ולרבי שמעון הכי נמי לאקור גיד דטהורה לאילו בהגאה אלמא לא תאכלו לאיסור הגאה משמע ובשהותרה נבילה בהגאה היא לא הותרה לכ"ש נבילה בכלל נבילה היא אבל לרבי יהודה מותר משום דקסבר יש בגידים בנותן טעם כדקתני רבי יהודה מחייב אותם על גיד בכלל בשר ובשהותרה נבילה הותרה גם היא: **אלו ואלו.** שיהי בהן חטאות הפנימיות הנשפכין על יסוד מערבי של מזבח החילון ושירי הן חטאות החילונות הנשפכין על יסוד דרומי יוצאין מן היסוד לרצפה דרך שני נקבים קטנים: **ומשערבין בחמה.** סילון שהיה עובר בעזרה: **ויוצאין לנחל קדרון.** כמו לנחל איתן (דברים כא) עמק: **לגגניה.** בעלי גגות לוזבל: **ומועלין בהן.** כלומר לאסור להנות מהן בלא דמים מפני שהן של הקדש. מכל מקום הן מותר בהגאה: **למיס המגנסכין.** שאסורות בהגאה שהרי הן שקדשו בכלי שרת וכתיב (שמות ל) כל הנוגע בהם יקדש: ולחזקיה

אותו אתה משליך. פ"ה דבלאו אותו לא מצי למידרש מגופיה דקרא דלימעטיך שאין הקב"ה מקפיד שכך כל בריה ולחולין"ם מפרש לימעטיך למישרי עובר שהושיט את ידו מתוך למקרא דבשר בשדה טרפה[א] דריש נמי קדשים שילאו חוץ למחיצתם

[ח] א מיי' פ"ג מהלכות שחיטה הלכה ג:
ח ב מיי' פ"א מהלכות מאכלות אסורות הלי יד סמג לאוין קלט טוש"ע יו"ד סי' סה סעיף יא:
ט ג מיי' פט"ו שם הלי יז סמג שם טוש"ע שם סעיף ט:
י ד מיי' פ"ד שם הלכה יח ופ"ח הלכה ה:
יא ה מיי' פ"ח שם הלי (טו) [ז] טוש"ע שם ס"י:
יב ו מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה יא:

גליון הש"ס

גמ' ור"ם אותו אתה משליך לכלב. תמוה לי למאי מה למ"ד י"מ לאחד גר ולאחד נכרי בין במכירים ובין בנתינה היינו לפי הסמת לכתיב אותו לאי אתה משליך לכלב כל לאיסורין שבעולם ממילא לגר מצי נבילה בהגאה מש"ה לא לגר מצי נבילה בהגאה מש"ה לא לגר מצי נבילה בהגאה מש"ה ל